

Ey Nefsim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Temmuz 2017

Suni teneffüs her bakir cümle

Ve yine döküntüsü hüznün boş bir şecere düne dair.

Sorumlu kılındığımız o mecazi esinti...

Gecenin gündüzün birbirine karıştığı satırlar... Kâh hüznü uyuttuğum kâh hüznün nefsimde söz geçirememesi ile İlahi Gücün mucizelerine tanıklığımızı ihlal eden önyargılar...

Söze nereden başlamak değil de konuyu sizinle nasıl ilişkilendirdiğim gerçeği oysaki bana ışık olan yanınız bir anda karanlığa meyledebiliyor.

Konumunuz ve hayatımdaki yeriniz yine müşkülpesent mizacımla doğruyu aramakla iştiğal ettiğim bir ömür ve nihayetinde vakıf olduğum tek gerçek; yine yanlıştın bendeki sunumu ile tüm doğruları çapraz ateşe tuttuğum ve yine sizin sayenizde tüm dünyayı kendime muhalif gördüğüm tıpkı dün sizinle konuştuktan sonra uğradığım hayal kırıklığı ve vardığım kanı.

Zaman tutuştururken içimdeki yangını, iblis asla randevusuna geç kalmazken ve ben hala ne amaçla yaşadığımı sorgulayıp dururken hele ki söz konusu olan sınavımın yine konu itibariyle annemle olan ilişkisi.

Seviyeli dostluklar.

Seviyeli bir düşmanlık belki de yine niyazımda hep doğruyu işaretleme ihtiyacım ve gayretim. Aralıksız tutulduğum çapraz ateş ve kiminin kanısı kiminin hoş görü eksikliği ve ben tüm ürkekliğimle konduğum daldan düşme ihtimali ile aralıksız uçma isteğim.

Uçtukça yorulduğum.

Yoruldukça konduğum.

Kondukça korkutulduğum.

Korkutuldukça ölümü yakın hissettiğim hele ki söz konusu sevdiğim insanlarsa belki de en sevdiğime toz konduramayıp küllerimle depreşen sayısız ölü kimliğime rest çektiğim o beyaz boşluk.

İnsanlar ve kinleri ki asla ve asla ilgi alanım olmamalı hele ki elimdeki kitaba iyice gömülmüş ve gözümü

dikmişken o cümleye...

“Ey iman edenler! Üzerinizdeki yükümlülük kendi nefislerinizdir(siz kendinizden sorumlusunuz). Siz doğru yolda oldukça sapmış olan size zarar veremez. Tümünüzün dönüşü Allah’adır. O, size yaptıklarınızı haber verecektir.” (Maide Suresi 105)

Zaman yükümlülükleri daha açık bir ifade ile nefsin cihana uyum sağlaması amacıyla kötüyü iyinin arasındaki farkı ayırt edememek ve her ne sebeple olursa olsun duvara toslayıp aklımın başıma gelmesi tam da dünkü kıyasında ömrün ve ahretin, ben tüm hiçliğimi yok sayıp, varlık addedilen nefsimi uyup yine kötüyü zühür eden tüm sıfatları belki de yakın bildim kendime ve bu yüzden ne yazık ki aydınlığı, beyazı ve safı ve iyi niyeti ve de güzel insanları yok saydım hele ki Allah’tan ümidi kestiğim bir gün ertesi.

Ve ne yazık ki bunda pay sahibi olan şahsınızı da esefle kınıyorum... gibilerinden bir tanımlama yapma taraftarı değilim. Sebebine gelince, değerli büyüğüm...

Dilim döndüğünce.

Aslında yazdıklarımı okuma gereği duymadığınızı bilsem ve hep de dilemiş olduğum üzere; keşke şu yazdıklarımı masaya yatırsak ve söz birlikteliği ettiğimiz her kelamın da yanına çentik atsak... tamam, tamam, içi boş bir hayal zira ne yaptığım değil ne yapmadığımdır sizin ilgi alanınız ve yine beni mukayese ettiğiniz şahsı muhteremleri de anmadan geçemeyeceğim ve ne yazık ki şu iki gündür çektiğim kahrda ve elemde ve ne yazık ki; iki gün boyunca yaptığım onca yanılda, sonunda aklım erdi ki nihai noktaya aslında üç noktalığı süzgeçimi iyice arındırdığım aklımın tortusu.

“Ey nefsim! Sen iyi ve güzel olana yönelerek erdemli bir kul ol da, değeri yok isterse tüm dünya sana karşı dursun; yeter ki Allah senden razı olsun.” (Alıntı)

İşte günlerdir aradığım sorunun cevabı...

Temize çıkmam gereken sürecin belki ilk durağı yine an itibarıyla vakıf olduğum gerçekler...

Aman Allah’ım ben nasıl olur da senden ümidi keserim ve nasıl olur da yürüdüğüm yoldan sapma gibi bir gaflete düşerim?

Sen ki bağışlayıcı...

Sen ki sonsuz rahmetin tek kapısı...

Ben ki; aczi yetimle geldiğim kapıda yine sadece senden af dilediğim ve sana niyaz ettiğim ne ise kalbimin nurunda tek yoldaşım, tek sırdaşım ve gönül dostum ve muhabbet kurduğum kalemin bir tefsiri yine içimin döküntülerinde hiçliğime vakıf, aşkıma sahip çıkıp tek gayemin senin yolundan sapmamak olduğu gerçeği ile bir kez daha yüzleştiğim.

Ben ki; sıfatların hacminde.

Sen ki kudretinle hep yol göstericim...

Ve siz, değerli büyüğüm: ne bir kelam ne bir selam yeterli gelir ne de içimin ukdelerine sırdaş bir suret iken geceyi aydınlık kılan yeri geldi mi dünyayı zifiri karanlık.

Ben ki; hicapların rotasında bir seyyah.

Ben ki; rotasını aşka döndürüp yeri geldi mi; insanların nefretinden de nemalanmış ama aşka âşık mizacımı nasıl olur da yerin dibine sokarım kendi elimle ve bu da yetmezmiş gibi yüzümü kıblenin tersine dönerim?

Zanların muteber olduğunu kim söyledi hele ki doğru yolda isem kim alıkoyar beni aşktan ve sefasından rahmeti bol bol içtiğim: kâh hüznü kâh neşeye bandığım yüreğimin fısıltıları ve ben boca ettikçe namert sıfatlarını yine yükledikleri sırtıma ve o bodur keliminde ahkâmın nasıl olur da suretimi güle dönmem de kargaya yoldaş bilirim küçücük yüreğimi?

Bülbülle konuşan bir gül'üm altı üstü sadece boynu bükük bir çiçek ve yine dikenini içine battıkça ve ben bandıkça her yaprağımı aşk ile yıkanan nefsim bir parantez açıp da kınadıkça içimin bataryasında uyuya kalan onca isteği ve hazzı yok sayıp hele ki yoklukla yoğrulduğum zamanları düşünüyorum da...

"Kim nefsinin bencil tutkularından korunursa; işte onlar kurtuluşa erenlerdir." (Teğabun Suresi 16)

Nankörlüğüm acıdan beslenen varlığımın anlık bir sapmasıdır yine yüreğe ferahlık verecek olan niyazların dokunduğu tecellisi değil mi doğruların ve aşka dair hangi suret ise yine evrenden nasiplendiklerine sunduğu şükür ile rükû ettiği ve tüm teslimiyetimi sadece Hakkın nezdinde bir kabul olması dileğimle kucak açtığım kâinat ve yine mahşeri kalabalığında deli fişek duygularımın, ben hala tebessüm etmeyi sürdürebiliyorsam...

"Gerçek şu ki insan Rabb'ine karşı çok nankördür ve kendisi de buna tanıktır." (Adiyat Sures, 6-7)

Sicilimde zuhur edecek olan ne ise yine bilfiil aklımın ve manevi yörüngemde ben bir kum zerresine denk düşüp de rest çektiğim sefası dünyevi ihtiraslar kadar da benliğime kaygı yükleyip yine kendimi

herkesten evvel sorguladığım ve kendimle baş başa kaldığım bu anlamda son bulacak hayatların bir izdüşümü değil mi mecalimizin yetip yetmediğinden ziyade neyle ne sebeple haşır neşir olduğumuz ve yine öncelikle kendimiz, kendimizi ilgilendirip kendi yanlışlarımızı doğruya sevk etme arzusu ve azmi...

Kendini bilen her insan ve yine hataları, günahları ile yüzleşmesi anlamında nefsi değil mi yeterli olan ve yine Kıyamet Suresi 2' de zikredildiği üzere:

“Kendini kınayan nefse yemin olsun.”

Başkalarını kınama kaygısı değil bilakis kendimizi kınama zorunluluğumuz ötesinde bilinci ile hareket edip, kendimizi iyi ve kötü yönlerimizle tanıyıp ne olduğumuz gerçeğine de erişme ihtimalimiz ötesinde mecburiyet babında yine sınıandığımız zira eksiklerimiz sayesinde bilinçli kullar olma yolunda değil miyiz?

Bu anlamda; beni zaman zaman bana yakın bazense uzak kılan zatınız her daim saygıyla baş tacı ettiğim bir yürek mesafesinde zira sevgimin erime noktası asla bir rakamdan ibaret değil ve sevilme kaygımı bertaraf ettiğim günden beri gönül gözüm sayesinde odaklandığım yine kalp gözümün tüm seğirmesinde bana nakşeden o huzur ve İlâhi Aşk'tan nasiplendiğim her katre ve yine şükür vesilem bir o kadar sabrımın da sahip çıkmanın getirdiği doyumunu yüreğime ve zihnime yerleştirmişken.

Sevgilerimle her daim...